

og den hele forholdsvis betydelige Kapital var da bunden. Hertil kommer, at det, for ikke ved forcerede Obligationssalg henimod Forfaldstiden at trykke Priserne for stærkt, maa anses rettest nogen Tid forinden at begynde med Salg saavel her som i Udlandet af de Obligationer, der vilde udfordres til Dækning, saa at man af det indkomne Beløb, der maatte holdes rede til Udbetaling, kun vilde kunne indvinde en lavere Rente.

Ministeriet agter derimod, efter at have erholdt den fornødne Bemyndigelse, og saafremt Konjunkturerne maatte vise sig gunstige, ikke at opsigte til Udbetaling den 1ste Juli 1874 mere end indtil Halvdelen af Laanet. Naar denne Foranstaltning lykkedes, og Konjunkturerne ikke forandrede sig, vilde man da kunne indfri Resten enten paa en

Gang eller i flere Gange til en eller flere af de paafølgende Terminer.

Da der, ifølge Kontrakten, til Laanets Forrentning og ordinære Tilbagebetaling, fra 1874 af at regne, endnu i 26 Aar vilde være at anvende aarlig 72,000 Pstr., eller omtrent 654,000 Rb.,

medens der til Laanets extraordinære Indløsning, som ovenfor anført, vilde medgaa af Reservecfondens Beholdninger omtrent 9,590,000 Rb., som antages at give i aarlig Rente omtrent

420,000 —,

vilde der altsaa, naar Foranstaltningen var heldig gennemført, fra dette Tidspunkt i den tilbagestaende Varrække opnaas en aarlig Udgiftsformindffelse af omtr. 234,000 Rb.